

אמריקה אמריקה מימין: הדרכון האמריקאי של ציפי וינר, חלומם של ישראלים רבים בארצות-הברית. למעלה: קיצונים משמאל לירוי וציפי וינר בתצלום אמריקאי אופייני: שולחן ערוך, הרבה שמלות-ערב, הרבה יהלומים והרבה טוקסידו.

היה מוכן להודות שהוא כן-ארם חולה. טסנו לארצות-הברית, הכרחתי אותו ללכת לכדיקה בבית-חולים. הרופא אמר לו אחרי הבדיקה: אני משחרר אותך לשלושה ימים, תעדיך את הצוואה שלך ותעביר את חשבונות הבנקים על שם אשתך. אם אתה לא חוזר לניתוח תוך שלושה ימים, אתה כן-ארם מת.

לירוי עבר ניתוח-לב פתוח שנמשך 11 וחצי שעות. הרכיבו לו שבעה מעקפים. במשך הניתוח קיבלתי וריקות הרגעה. הכן שלי, טל, שהה אז בן 7, עבר טראומה איומה, הוא היה בטוח שאבא שלו ימות. כלילה באנו להיפרד ממנו. כשליוייתי את המישפחה למעלית, טל לא יכול היה להיכנס, לקחתי את הילד, נכנסנו לבית-השימוש, ישבנו על הריצפה ובכינו כמו משוגעים.

אחרי הניתוח שקמנו את לירוי בבית. זה היה זוועה לראות אדם כמו לירוי, שהיה כליכך חזק, הופך פיתאום לסמרטוט.

צמצמנו את העסק, פיטרנו 20 עובדים והתחלנו למכור בניינים אחד אחרי השני, כשכל הזמן אני גם מנהלת את העסק וגם מטפלת בליירי. אחרי (המשך בעמוד 62)

שור. עד שיום אחד חבר רופא אמר לו ללכת לעשות בדיקת-לב ולי אמר שהוא לא אוהב איך שהוא נושם. איזה כן-ארם הוא. היה שוחה כל יום קילומטר וחצי, משחק שלוש שעות טניס, בריא כמו שור. כמובן שהוא לא הסכים ללכת לכדיקה.

טסנו ארצה לחופשה והוא לא חש בטוב, לקחתי אותו לתל-השומר, לפרופסור קלמן. הרופא אמר לו שהוא צריך צינתור. לירוי צחק. נסענו לאילת, שכרנו סירה ולירוי צלל מסביב לאי האלמוגים. חיכיתי לו שיחזור, ראיתי שהוא לא חוזר ושלחתי סירת-גומי לחפש אותו.

הוא קיבל התקף-לב תוך כדי צלילה. למזלו, בעיקבות הספורט שעשה התרחבו לו נימי הדם, אחרת הוא היה הולך. שוב התעקש שזה היה מקרה, שהוא לא זקוק לבית-חולים. לא

דירה, חשבונות ואוכל. זו היתה הפעם הראשונה שבה נתקלתי בקהילה לא ישראלית במיאמי. בדרך-כלל לא הייתי קשורה לישראלים. החברה שלי היתה לגמרי אמריקאית.

בארצות-הברית התודעתי לרפואה הטבעונית ולכל מה שקשור לבריאות הגוף והנפש. כי אני מאמינה שבעיות גופניות משפיעות על הנפש ובעיות נפשיות משפיעות על הגוף. כל חי התעמלתי ולמרותי, אלה שני הרברים האהובים עלי יותר מכל. במיאמי למדתי פסיכולוגיה קוננציונלית. אחר-כך לקחתי קורסים גם ביוסייאל-אי (אוניברסיטת לוס-אנג'לס), ובאוני-ברסיטה הפתוחה למדתי ביראנגיה ואת כל הגישות של התראפיה הנפשית והגופנית.

במשך שנות נישואינו בעלי עבר ניתוח-לב פתוח. זה היה כן-ארם שאפילו נזלת לא היתה לו. בריא כמו

יום לפני הנסיעה שלי לארץ, הלכתי לפגוש אותו בביתו, במה שנקרא בליינד דייט (פגישה עיוורת). הוא אמר שאבוא, כי הוא מארגן מסיבה, יבואו כמה חברים, יהיה נחמד. באתי קצת יותר מוקדם, הוא פתח לי את הדלת עם כנדיים סליפ קטן, מגבת על הכתף, בנוי לתלפיות ואמר לי: "היי, בואי נלך להשחות", אני הסתכלתי עליו מהופנטת, הוא לא הוריד ממני את העיניים ואז, אחרי 45 דקות, מתוכן 20 דקות של שחייה, הוא אמר לי: אני לא מוכן להפסיק דבר כמוד, האם תינשאי לי? ואני כמו טמבל לא יודעת מי הוא, מה הוא, אמרתי לו "כן", לא דיברתי איתו, לא ידעתי מה הוא עושה, כלום. כל מה שידעתי זה שהוא יהודי ושאני משוגעת אחריו.

נו, ואו התחילו להגיע אנשים למסיבה וגם החברה שלו באה, ותפסה צ'ק-צ'ק שבשבילה הוא לוסט קייס. (מיקרה אבוד). יומיים אחרי זה

המיליונרית ממיאמי

מתעמלת ציפי וינר מדגימה את שיטת האינטנס סטרץ' שהביאה איתה לארץ. היא הצליחה ללקט סביבה חוג נאמן של תלמידות, שראו בה גורו. כעת נאלצה לקטוע הכל בגלל שילדיה אינם רוצים לחיות בארץ והיא נאלצת להצטרף אליהם, לארצות-הברית, בה חי אביהם.

טע פיש של אמא שלי. וכך חלפו להן 14 שנים ובמהלכן נולדו לנו שני ילדים, רון וטל. בכונה נתתי להם שמות עבריים, כשכל הכיוון שלי הוא לחזור הביתה. בינתיים, כשביל המצפון, אספתי המון כספים, תרמתי מיליונים של דולארים למען ישראל.

לירוי ואני התבססנו מאוד. עשינו כסף בנכסי רלאינידי. הוא היה הקונה, המוכר והמתווך ולי היתה חברה נפרדת של ניהול. קנינו דירות ומרכזי-קניות וניהלתי בניינים של אלף דירות. נעשינו מיליונרים בקנה-מידה אמריקאי.

"ישבנו על הריצפה ובכינו"

יני סתם הראשונה של הילדים שלי היתה עברית. עד שאבא שלהם התמרד. הם לא ידעו אנגלית, דיברו ספרדית בגלל העוורת ועברית בגללי.

בזמן מלחמת יום-הכיפורים ישרא-לים רבים במיאמי חזרו ארצה לצבא, הם השאירו במיאמי דירות ומישפחות, שאיש לא רג לשלם את שכר-הדירה שלהן או להאכיל אותן. אירגנתי כסף כדי לראוג למישפחות, לשלם שכר-

הלכנו להתחתן. בינתיים הודעתי בבית שאני לא חוזרת ארצה. הגעפילטע פיש של אמא שלי כבר היו בפרויג'ידר, החברה כבר חיכו לי בשדה-התעופה. אבל אני לא חזרתי.

ואו, פתאום, ההורים שלו התנגדו לחתונה. הוא היה כבר ילד גדול, בן 46, אבל להם היה עדיין מה להגיד. היה לו ילד מנישואיו הראשונים ושני ילדים מנישואיו השניים והוריו הציעו: תחכו, תכירו קצת יותר, למה לכם למהר. נורא רציתי להתחתן איתו, אז אמרתי להם: אני באה מבית טוב, אבא שלי אדם מאוד מאוד דתי, דוד שלי פרופסור בישיבה יוניברסיטי, זה לא יפה שאני אגור עם גבר בלי להיות נשואה לו. אני אחזור לישראל וכשתחשבו שהילד שלכם בשל לנישואין, תכתבו לי ואני אבוא.

געגועים לגעפילטע פיש

הם נורא נבהלו מזה ואמרו: בסדר, רק תגו לנו קצת זמן. ואו לירוי אמר, בואי, ניסע לירח-דבש מוקדם להוואי. היינו עשרה ימים בהוואי, מתוך זה תשעה ימים בחדר. רק כיום העשירי ראינו את הוואי.